

Het eigenwijze veulen

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Hallemans

kluitman

De stoere pony
Pony van goud
Een pony met pit
De springpony
De dappere pony
De lievelingspony
De wilde pony
De trouwe pony
Pony in paniek!
De superpony
De snelle pony
Het eigenwijze veulen

Actuele informatie over Kluitman-boeken
kun je vinden op kluitman.nl

Nur 282/LP031901
BISAC JUV002130
© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
© MMXVIII tekst: Gertrud Jetten
© MMXVIII illustraties: Ina Hallemaans
Omslagbelettering: Agnes Visser
Alle rechten voorbehouden, inclusief
het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
gertrudjetten.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Hoofdstuk 1

Het eerste wat het veulen zag toen ze haar ogen opendeed, waren drie nieuwsgierige paardenhoofden: een groot geel hoofd, een klein zwart hoofd en een iets groter gestippeld hoofd.

Ze schudde haar hoofd en briede zacht. Wat een raar gevoel! Een uur geleden zat ze nog warm in de buik van haar moeder en nu was ze ergens waar het hard en koud was.

Er duwde iets tegen haar neus.

'Dag, kleintje,' zei een groot bruin hoofd met een wit vlekje op de neus. 'Ik ben je mama!'

Het veulen keek nieuwsgierig naar Assa. Dus zo zag haar moeder eruit!

Haar hoofd was donkerbruin, maar haar lichaam beige. Haar manen en staart hadden allerlei kleuren, van beige tot zwart. Haar onderbenen waren ook zwart.

Het veulen vroeg zich af of zij er later

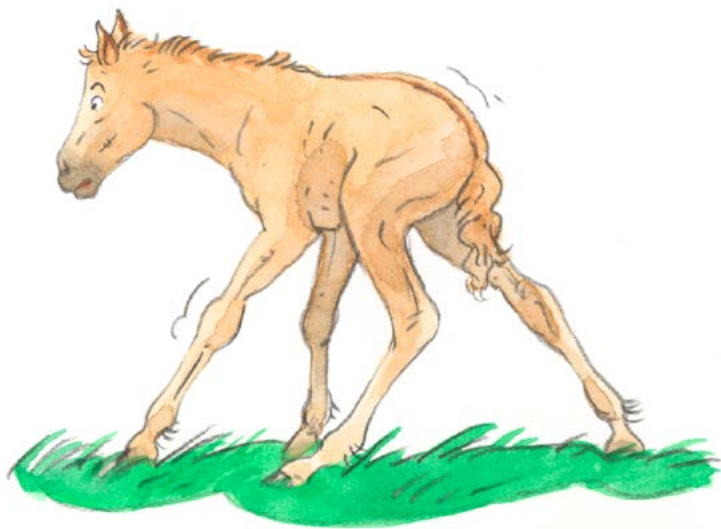
ook zo uit zou zien. Toen bewoog ze haar lange benen. Wat een onhandige dingen waren dat! Moest ze daar echt op staan, net zoals de pony's om haar heen? En wie waren dat eigenlijk?

'Welkom,' zei het grote gele hoofd. 'Ik ben Odin, de fjord.'

'En ik ben Karelkje,' riep het gespikkelde hoofd.

'Ik ben Jacco,' zei het kleine zwarte hoofd.

'Hoi,' zei het veulen zacht. Ze strekte haar benen uit en probeerde op te staan. Ze had honger! Haar benen wiebelden en zwabberden. Ze stond half overeind en viel weer neer. Toen probeerde ze het nog een keer.

'Goed zo.' Jamila, de arabier, moedigde haar aan. 'Gewoon doorzetten!'

'We hebben het allemaal geleerd,' zei Bobby, de conne-mara-merrie, lief.

'Over een paar dagen kan ik je niet meer bijhouden,' riep Rakki. Hij was wit, met een bruin hoofd en een grote bruine vlek op zijn linkerbil. Hij was gek op rennen en springen.

Het veulen deed nog een poging. Zwabberend stond ze op haar veel te lange benen.

Toen ze opnieuw bijna omviel, hield Storm, de exmoorpony, haar tegen. 'Goed zo, kleintje,' bromde hij.

Assa draaide zich om. Ze duwde net zolang tegen haar dochter aan totdat het veulen met haar neusje tegen haar uier stond.

'O, wat is ze schattig,' riep Rosie, de newforest-pony.

'Hopelijk is ze niet zo eigenwijs als haar moeder,' mompelde Goldy, de welshpony.

Het veulen duwde en begon toen te sabbelen. Smakkend dronk het de warme melk.

'Wat zullen de mensen opkijken,' grinnikte Romario, de bonte shetlander.

Assa lachte hard. 'Ik denk dat ze niet meer bijkomen. Die sukkels dachten dat ik te dik was!' Lief keek ze naar haar veulen. 'Maar dat kwam gewoon doordat jij in mijn buik zat. Nu ben ik superslank.'

De pony's keken elkaar grijnzend aan. Assa was nog steeds niet superslank. Dat kon ook niet, want haar grootste hobby was eten. Toch was ze absoluut slanker dan toen het veulen nog in haar buik zat.

De volgende ochtend kon het veulen al opstaan, liggen,

stappen en galopperen. Het galopperen ging nog wat onhandig, maar volgens Kareltye zou ze heel snel worden. Kareltye was een renpony en had er verstand van.

‘Kijk, daar is Carolien,’ zei Assa tegen haar dochter. ‘Ze komt eten brengen.’

‘Wie is Carolien?’

‘Dat is onze verzorgster.’ Assa liep snel naar het hek toe zodat ze als eerste het hooi van de kruiwagen kon plukken. Het veulen rende achter haar aan.

‘Ik kom zo,’ riep Carolien vanuit de hooisluur. ‘Jullie krijgen echt allemaal eten!’

De pony’s van manege de Zonnehoeve liepen dag en nacht samen in een grote uitloop. Her en der verspreid stonden ruime hooibakken en aan één kant was een groot afdak. Daar konden ze schuilen voor de regen of de felle zon.

Er waren een kleine kantine en een zadelkamer. Links van de kantine was de hooisluur. Daar stond ook het wagentje van Jacco, en het gereedschap werd er bewaard. Carolien was de instructrice van de manege en de verzorgster van alle pony’s. Ze was ook juf van groep vijf op de basisschool in het dorp. Vandaag was het zaterdag, dus hoefde ze niet naar school.

Even later kwam Carolien tevoorschijn met een kruiwagen vol hooi. Ze liep naar het hek toe en bleef toen opeens stil staan. Haar ogen werden groter en groter, totdat ze zowat uit haar hoofd rolden van verbazing. Carolien liet de kruiwagen los en keek nu alsof ze een geest zag. Het hooi viel op het erf.

Stapje voor stapje kwam ze dichterbij. ‘Hoe kan dat nou!’ riep ze uit. Ze wreef in haar ogen en kneepte in haar arm.

Ondertussen stapte Assa heen en weer voor het hek. Ze had razende honger! ‘Schiet op,’ riep ze naar Carolien. ‘Ik ga bijna dood!’

In plaats van het hooi te halen, pakte Carolien haar telefoon. Met trillende vingers typte ze het nummer van Bente, de eigenaresse van Assa. ‘Eh... hoi,’ zei ze even later. ‘Met Carolien. Ik, eh... Het is niet te geloven, maar Assa heeft een veulen gekregen!’

Aan de andere kant van de lijn was het even doodstil. Toen vroeg een meisjesstem aarzelend: ‘Is dat een grapje?’

‘Nee,’ riep Carolien. ‘Het is echt waar! Ik denk dat ze vanochtend vroeg geboren is.’

‘We komen er meteen aan,’ zei Bente. ‘Tot zo!’

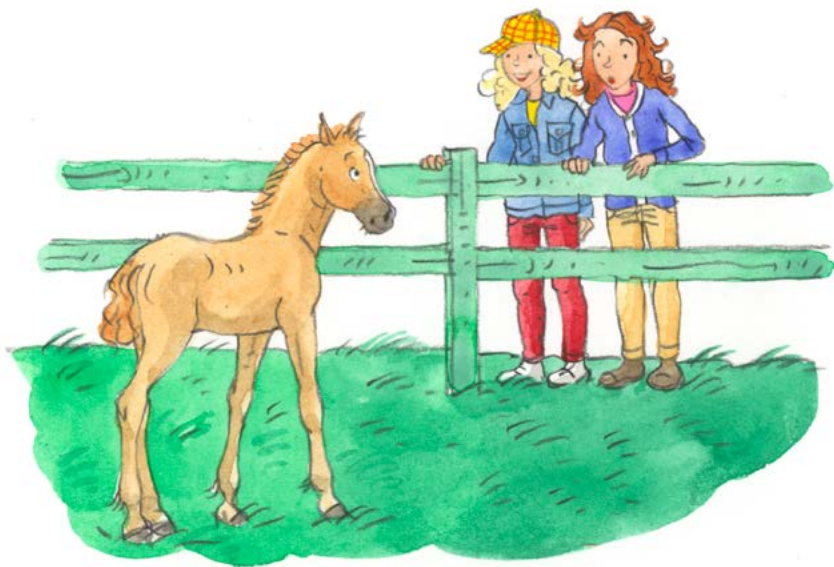
Carolien stopte haar telefoon in haar jaszak en begon het hooi op te rapen. Toen alles weer in de kruiwagen lag, maakte ze het hek open en verdeelde het hooi over de bakken. Terwijl Assa stond te eten, ging ze op haar hurken zitten en keek naar het veulen. ‘Wat een mooi meisje ben jij,’ zei ze vriendelijk. ‘Jouw moeder is wel een stiekemer, zeg! Ik heb geen idee hoe ze dat voor elkaar gekregen heeft.’

Het veulen nam Carolien eens goed op. Ze had blauwe ogen en lang blond haar. Haar gezicht en haar armen waren kaal. Het veulen fronste haar voorhoofd. Zouden alle mensen alleen haar op hun hoofd hebben?

Met een razende vaart kwam een kleine groene auto het erf op rijden. Nog voordat hij goed en wel stilstond, zwaaiden de deuren open. Uit de auto stapten een meisje met rode krullen, een meisje met blonde krullen en een vrouw met rode krullen. De kinderen renden naar het hek.

‘Het is echt waar,’ zei het meisje met de rode krullen. Ademloos stond ze te kijken. ‘En ik maar denken dat ze dik was!’

‘Dat is echt iets voor Assa,’ glimlachte haar moeder. ‘Wie zou de vader zijn?’

Het meisje met de blonde krullen zei niks. Ze had een geruite pet op en keek met grote ogen naar het veulen.

‘Ik heb geen idee,’ antwoordde Carolien. ‘Jij, Bente?’

Het meisje met de rode krullen schudde haar hoofd. ‘Is alles goed met Assa?’

Carolien knikte. ‘Volgens mij wel. Maar ze heeft veel eten nodig; een veulen zogen is topsport!’

Opgetogen keek Assa naar Carolien. Dat was fantastisch nieuws!

Het veulen zakte door haar benen en ging liggen.

‘Wat een schatje,’ zei het meisje met de blonde krullen. ‘Hoe ga je haar noemen?’

Bente fronste haar voorhoofd. ‘Weet ik niet.’

‘Ik heb een boekje met IJslandse namen,’ vertelde Carolien. ‘Dat kan ik zo wel pakken.’

‘Denk je dat het een ijslander is?’ vroeg de moeder van Bente.

‘Zo ziet ze er wel uit. Ik denk dat Blossi haar vader is. Je weet wel, de hengst van Susan.’

‘Bij wie ik vorig jaar op cursus was,’ zei Bente langzaam.

‘Ja, die. Anders zou ik het niet weten! Volgens mij is er hier geen hengst in de buurt.’

Allemaal keken ze naar Assa. Die nam een grote hap hooi en kauwde er bedachtzaam op.

‘En, is Blossi de vader van het veulen?’ vroeg Odin aan Assa.

Assa mompelde iets met haar mond vol hooi. Geen van de pony’s kon het verstaan.

Carolien stond op en liep naar binnen. Even later kwam ze weer naar buiten. In haar hand hield ze een boekje. *IJslandse paardennamen en hun betekenis* stond er op de voorkant.

Het meisje met de blonde krullen heette Bibi. Ze was de

beste vriendin van Bente. Sinds een jaar kreeg ze les van Carolien op de pony's van de Zonnehoeve. Meestal reed ze op Rosie.

Bente pakte het boekje aan en sloeg het open.

Bibi keek mee. 'Wat vind je van Elja? Dat betekent flink.'

'Hm,' deed Bente.

'Undrun?' vroeg haar moeder. 'Dat betekent verrassing.'

Bente trok een vies gezicht. 'Ik vind Undrun een rare naam.' Ze bladerde verder. 'Wat vinden jullie van Vina, vriendin?'

Bibi haalde haar schouders op en ook Carolien en Bentes moeder keken niet enthousiast.

Bente las verder. Opeens klaarde haar gezicht op.

'Ik denk dat ik haar Sunna noem! Dat betekent zon.'

Verwachtingsvol keek ze naar de anderen.

'Sunna,' herhaalde Carolien. 'Ja, dat is leuk!'

Bentes moeder knikte enthousiast. 'Vind ik ook!'

'Sunna past wel bij haar, vind ik,' merkte Bibi op.

'Dan wordt het Sunna,' zei Bente. 'Sunna van de Zonnehoeve.'

Tevreden keek Sunna naar de mensen. Ze vond Sunna een perfecte naam. Toen stond ze op en liep naar haar moeder toe. Ze had alweer honger.

'Hoe kunnen we te weten komen of Blossi de vader van Sunna is?' vroeg Bente.

'Door een DNA-test,' antwoordde Carolien. 'Dan neem je een paar haren uit de manen van Sunna en stuurt die naar een laboratorium.'

Alle drie keken ze naar het veulen.

Sunna keek ook naar hen. Ze bleef rustig stilstaan toen Bibi en Bente naar haar toe liepen. Ze rook aan Bentes haren, aan haar jas en aan haar laarzen. Toen deed ze hetzelfde bij Bibi.

Ondertussen aaiden de meisjes haar over haar zachte vacht. Bente boog zich over Sunna heen en trok een, twee, drie haren uit haar manen.

Sunna schudde haar hoofd. Wat een raar gevoel! Ze wilde wegrekken, maar toen krabbelden de vingers van Bibi op haar schoft. Precies daar waar het jeukte. Ah, dat was lekker! Sunna stak haar bovenlip vooruit en deed haar ogen dicht. Mensen waren een beetje raar met hun twee benen en kale lijven, maar ze konden heerlijk kriebelen.

'Wat zijn mensen eigenlijk?' vroeg Sunna toen alle mensen weg waren.

'Voerautomaten,' antwoordde Romario prompt.

'Kriebelmachines,' zei Jacco.

Assa at eerst haar mond leeg voordat ze antwoord gaf. 'Mensen kunnen nog meer zijn. Bente is mijn vriendin.' Ze dacht even na. 'Carolien ook, zolang ze maar niet loopt te commanderen. Vriendinnen commanderen niet.' Ze nam een grote hap hooi en maalde het fijn. 'Carolien is eigenlijk meer een verzorgster. Een hele lieve!'

Sunna knikte. Toen rende ze ervandoor.

Alle pony's renden achter haar aan.

Sunna schoot tussen de struiken aan het einde van de uitloop door en bleef toen plotseling stilstaan. Voor haar lag de wei met daaromheen het lange pad. Verbaasd keek ze naar de ruimte voor zich, voordat ze weer een sprintje trok.

‘Ik weet niet van wie je dat hebt,’ hijgde Assa achter haar. ‘Ik was niet zo druk! Het moet van je vader zijn.’

Sunna stond plotseling stil. Zó plotseling dat Assa bijna tegen haar op botste. ‘Wie is mijn vader eigenlijk? Is dat Blossi?’

‘O nee, zeker niet,’ antwoordde Assa. ‘Jouw vader heet Romeo. Hij is een welsh cob en de mooiste hengst die ik ooit gezien heb.’ Dromerig keek ze in de verte. ‘Hij heeft mooie donkere ogen, een roodbruine vacht, vier witte voeten en een bles.’

Odin begon te lachen. ‘Dus die DNA-test is helemaal voor niks.’

Assa knikte. ‘Absoluut waardeloos.’

Om hen heen klonk gegrinnik en gelach.

Rakki moest zo hard lachen dat hij op de grond ging liggen. Zijn witte buik schudde op en neer.

‘Mensen zijn best leuk,’ grijnsde Assa, ‘maar ze zijn nou eenmaal niet heel slim.’

Hoofdstuk 2

Na een paar weken was Sunna al flink gegroeid. Ze was nieuwsgierig, eigenwijs, snel en behendig en deed niets liever dan rondscharrelen op het erf. Bijna elke middag kwamen Bente en Bibi om dingen met haar te doen.

De ene dag kriebelden ze Sunna alleen op haar schoft en de andere dag oefenden ze met een halster aandoen en meelopen. Het ging nog niet zo goed. Sunna snapte echt niet waarom ze moest doen wat een mens wilde. Waarom zou ze? Ze deed liever wat ze zelf wilde!

Die middag probeerden Bente en Bibi haar zover te krijgen dat ze met hen meeliiep. Sunna bleef stokstijf staan en schudde haar hoofd.

‘Toe nou, Sunna,’ zei Bente. Zuchtend keek ze naar het veulen. ‘Wat ben jij eigenwijs, zeg,’ momperde ze.

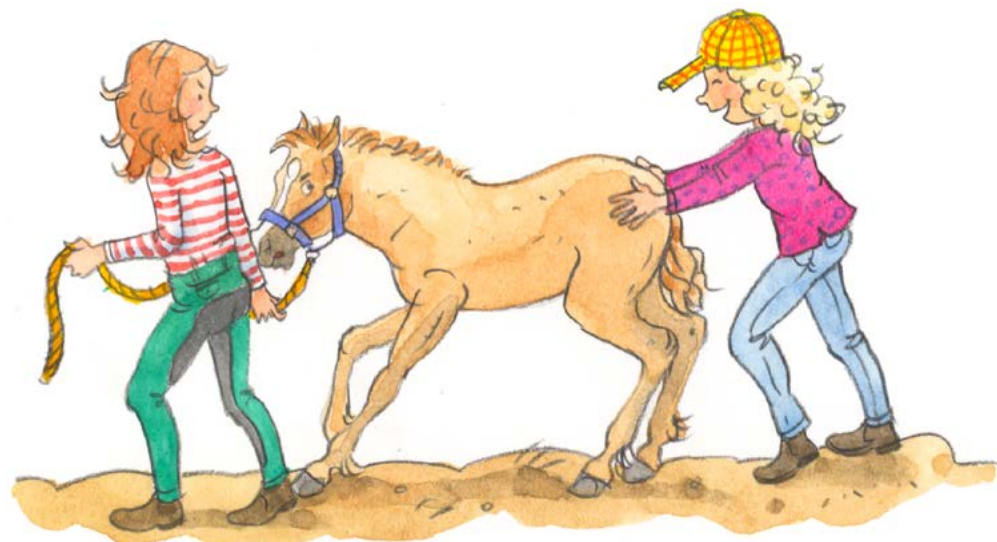
Bibi pakte Sunna’s staartje vast en duwde tegen haar billen. Met een zuur gezicht zette Sunna zich in beweging.

‘Volgens mij moeten we haar laten kiezen waar ze naartoe wil,’ zei Bibi. ‘Dan doet ze het wel!’

Sunna keek opgelucht om. Bibi snapte haar!

‘Oké dan,’ zuchtte Bente. ‘Jij je zin.’ Ze gaf het halstertouw aan Bibi en aaide Assa over haar hals. ‘Was jij ook zo eigenwijs als veulen?’ vroeg ze.

‘Vast en zeker,’ klonk de stem van Carolien. Ze was het erf aan het vegen en keek glimlachend naar Bente.

Ondertussen was Sunna onderweg naar het karretje van Jacco. Ze stak haar hals uit om er voorzichtig aan te snuffelen. Toen ze merkte dat er niks gebeurde, zette ze een stapje dichterbij en rook eraan. Aan de banden, de zitting, de lamoenen*: kortom, aan alles.

‘Volgens mij is Sunna het dapperste veulen dat ik ooit gezien heb,’ zei Carolien.

‘En het eigenwijste,’ mompelde Bente.

‘Dat ook,’ grijnsde Carolien. ‘Daar gaat iemand nog veel plezier aan beleven!’ Vragend keek Carolien naar Bente. ‘Hebben je ouders al besloten of ze Sunna willen houden?’

Bente schudde haar hoofd. ‘Nog niet, maar ik denk dat ze haar willen verkopen.’

Geschrokken keek Sunna naar haar moeder. ‘Hoezo verkopen? Ik ben toch van mezelf?’

* lamoenen: de stangen waar het paard tussen staat om een karretje te trekken

‘Eh... tja,’ mompelde Assa met haar mond vol hooi. ‘Zo zit het niet helemaal. Ik ben van Bente, Goldy is van Lucy, Romario is van de oma van Nikki, Storm is van Klaartje en Odin is van Anna. Alle andere pony’s zijn van Carolien.’

Met grote ogen keek Sunna naar haar moeder. ‘Maar Bente is toch jouw vriendin!’

‘Ook,’ zei Assa wat ongemakkelijk. ‘Ze is mijn vriendin en ik ben van haar. Officieel. Maar eigenlijk is ze van mij, dat snap je natuurlijk wel. Je moet mensen altijd het idee geven dat zij het voor het zeggen hebben.’ Ernstig keek ze naar Sunna.

‘Wie gaat mij kopen?’ piepte Sunna. ‘En moet ik hier dan weg?’ Bang keek ze om zich heen.

‘Ik weet niet wie jou gaat kopen, maar het duurt vast nog een hele tijd,’ probeerde Assa haar te troosten. ‘En de ouders van Bente verkopen je alleen aan een aardig persoon.’

Sunna kon het nog niet helemaal bevatten. Zonder protesteren liep ze met Bibi een rondje over het erf en daarna terug naar de uitloop. In haar hoofd leek het net een draaimolen. Ze had nooit gedacht dat het zo zat. Ze dacht dat alle pony’s hier waren omdat ze het leuk vonden, niet omdat het moest, omdat ze van iemand waren.

Normaal vond ze het altijd superfijn om nog een tijdje aan Bibi’s pet te knabbelen of aan haar felgekleurde kleren, maar nu sjokte ze naar een plekje in de zon en liet zich in het warme zand vallen.

‘Ah, ze is moe,’ zei Bibi lief. ‘Ik denk dat we haar met rust moeten laten.’ Samen met Bente liep ze naar hun fietsen.

Assa kwam naast Sunna staan en ademde tegen haar rug. ‘Het komt vast goed,’ troostte ze haar veulen.

‘Als ik niet van mezelf ben, wil ik zelf kiezen van wie ik wil zijn,’ zei Sunna vastbesloten. ‘Hoe moet ik dat doen?’

Assa glimlachte. ‘Daar hebben we het binnenkort wel over.’

Op het erf was het stil. Alle kinderen waren weer naar huis.

Carolien pakte de kruiwagen en begon uit te mesten. Sunna rende meteen naar haar toe. Ze rook aan de mest die er al in lag en duwde tegen de zijkant.

‘Jij bent me er een,’ glimlachte Carolien.

‘Kun jij niet uitmesten?’

Sunna luisterde niet. Ze zette haar tanden in de zijkant van de kruiwagen en beet hard in het plastic.

‘Niet doen,’ riep Carolien. Ze klapte in haar handen en zwaaide met haar armen.

Sunna sprong opzij en draafde met haar staartje in de lucht weg. Ze zweefde bijna over de grond.

Carolien stond aandachtig te kijken. ‘Wat kan jouw kind mooi draven,’ zei ze bewonderend tegen Assa. ‘Wel raar dat ze helemaal niet tölt. Dat had ik toch wel verwacht van jou en Blossi.’

Assa grijnsde. Natuurlijk töltte Sunna niet! Welsh cobs konden niet tölten, en daarin leek Sunna op haar vader.

‘En wat is ze groot,’ ging Carolien verder. ‘Maar ja, de vader van Blossi is ook heel groot, dus daar zal ze het wel van hebben.’

Assa kon haar lachen bijna niet inhouden. Wat zou Carolien opkijken als de uitslag van de DNA-test binnenkwam!

De volgende dag hadden Bibi en Bente rijles en dus deden ze niks met Sunna. Het was de eerste keer sinds de vakantie dat Carolien weer les gaf. Bente mocht op Bobby rijden, de connemara-merrie van Carolien. Bibi reed op Rosie.

Sunna keek nieuwsgierig toe hoe de meisjes een zadel op de rug van Bobby en Rosie legden en daarna een ding om hun hoofd deden. Ook stopten ze een langwerpige stuk ijzer in hun mond.

‘Mama,’ gilte Sunna. ‘Kom snel kijken!’

Assa keek op. Ze was net een dutje aan het doen.

Sunna sprong op en neer van opwinding. ‘Wat is dat?’

‘Dat heet een hoofdstel, en dat ijzeren ding is een bit.’

‘Waarom doen ze dat?’

‘Omdat ze ons daarmee kunnen sturen. En als ze aan de teugels trekken, willen ze dat we stilstaan.’

‘Doet dat geen pijn?’

‘Soms...’

‘Ik ga dat nooit doen,’ zei Sunna stellig.

Assa zuchtte. ‘Bente trekt niet hard,’ zei ze toen.

‘En tóch doe ik het niet.’

Bente en Bibi trokken de singels aan en stapten op. Even later zaten ze op de rug van hun pony’s.

Dit keer was Sunna zo verbaasd dat haar ogen er bijna uit rolden. ‘Wat doen ze nu?’

‘Ze gaan op Bobby en Rosie rijden.’

‘Waarom? Ze kunnen toch zelf lopen?’

De andere pony’s keken elkaar verbaasd aan. Daar hadden

ze nog nooit over nagedacht.

‘Ik snap het al,’ zei Sunna. ‘Ze kunnen zelf niet zo snel.’

‘Dat klopt,’ merkte Romario op. ‘Wij kunnen veel harder!’

‘Is rijden leuk?’

‘Ik vind van wel,’ zei Storm. ‘Klaartje en ik gaan vaak naar het bos.’

‘Ik vind het ook leuk,’ merkte Rakki op. ‘Anders zou ik niet kunnen springen!’

‘Ik vond er niks aan,’ bromde Romario. ‘Mijn rug deed pijn.’

‘Carolien let heel goed op dat het zadel past en dat degene die op je rijdt niet te zwaar is,’ legde Assa uit. ‘Ik vind er niks aan om in de bak te lopen, maar ik vind het leuk om naar buiten te gaan. En daarna krijg ik altijd muesli.’

‘Jij doet alles voor eten,’ zei Goldy minachtend. Assa en zij konden elkaar niet uitstaan. Terwijl Assa en Goldy verder kibbelden, draafde Sunna naar het hek. Daar kon ze goed zien wat er gebeurde.

‘Hoi,’ riep ze toen Bobby voorbijkwam.

Bobby zei niks terug. Ze had het te druk met Bente.
'Is het leuk?' vroeg Sunna toen Rosie langs draafde.

Rosie zei ook niks.

Teleurgesteld liep Sunna terug naar haar moeder. Die was inmiddels in een stevig gevecht met Goldy verwickeld. Ze stonden met hun billen tegen elkaar aan te meppen en gilden zo hard ze konden.

'Stomme Barbie,' schreeuwde Assa.

'Dikke trien,' gilde Goldy.

'Je bent gewoon jaloers,' hijgde Assa. 'Jij wilt ook zo'n leuk veulen!'

'Nooit van mijn leven!'

'Hé dames, stop daar eens mee,' riep Carolien. Ze klapte hard in haar handen.

De twee merries keken verstoord op. Assa schudde zich uit en liep met haar neus in de wind naar Sunna. Goldy rende naar Jamila om zich te beklagen.

De andere pony's gingen gewoon verder met wat ze aan het doen waren. Goldy en Assa maakten zo vaak ruzie dat niemand daar nog van opkeek.

Aan het einde van de les haalden de meiden de zadels en de hoofdstellen van hun pony's af. Bobby en Rosie kregen ieder een emmer met daarin een flinke schep muesli. Daarna brachten ze de merries naar de uitloop.

Carolien zette een paar glazen water en een schaalje aardbeien op tafel. Bente en Bibi kwamen bij haar zitten. 'Wat leuk dat je van je ouders een eigen pony mag,' begon Carolien.

'Ja, hè?' straalde Bibi. Met glanzende ogen keek ze naar de instructrice.

'Wat wil je voor pony?' ging Carolien verder.

'Een leuke!'

Carolien schoot in de lach. 'Tja, daar kan ik niet echt wat mee! Je rijdt nog niet zo lang, dus het moet een ervaren, lieve pony zijn. Zoiets als Rosie bijvoorbeeld.'

Bibi knikte. 'Ik wil graag met Bente buiten rijden, dus hij moet in elk geval verkeersmak zijn.' Ze stopte een aardbei in haar mond en kauwde er nadenkend op. 'En ik vind het leuk als de pony iets speciaals heeft. Een grappige kleur of zo. Of een gekke bles.'

'Heb je een bepaald ras in gedachten?' vroeg Carolien.

'Nee. Ik vind alle rassen leuk!'

Carolien haalde haar laptop tevoorschijn en tikte erop. 'Kijk,' zei ze. 'Wat vind je van deze pony?'

Sunna rekte zich uit om iets te kunnen zien, maar het lukte niet. Ze zag wel dat Bibi enthousiast keek. Er ging een steekje van jaloezie door haar heen, maar ze wist niet waarom. Ze vond Bibi lief, maar veel te eigenwijs. Sunna had een kind in gedachten dat haar haar gang liet gaan, niet een met eigen ideeën.

‘Ja, dat lijkt me wel wat,’ zei Bibi. ‘Ze heeft lieve ogen.’

Carolien knikte. ‘Ik zal de advertentie naar je ouders doorsturen.’ Ze klapte de laptop dicht en keek naar Bente. ‘Wanneer komt de uitslag van het DNA-onderzoek?’

Bente nam een slokje water. ‘Volgende week of zo.’

‘Ik vraag me af of Blossi wel de vader is,’ merkte Carolien op. ‘Sunna is echt al heel groot en stevig en ze draaft alleen maar! Alle kinderen van Blossi tölten heel makkelijk.’

Bente keek haar verbaasd aan. ‘Maar wie dan?’

Carolien haalde haar schouders op. ‘Weet ik niet. Misschien liepen er in die tijd wel jonge hengsten bij Susan. Meestal staan die in een natuurgebied een eind verderop, maar het komt weleens voor dat er eentje een tijdje bij huis staat.’

‘Denk je dat echt?’ vroeg Bente met een frons in haar voorhoofd. Ingespannen keek ze naar Sunna.

Sunna kneep haar ogen dicht. Misschien was Carolien toch niet zo dom als ze dacht. Ze liep naar haar moeder en duwde haar neus tegen haar buik. ‘Kunnen we mijn vader een keer opzoeken?’

Assa keek haar verbijsterd aan. ‘Ben je gek geworden? Dat is aan de andere kant van het dorp!’

‘Jij bent er toch ook geweest?’

‘Ja, maar ik ben volwassen. Er rijden heel veel auto’s en vrachtwagens. Dat is veel te gevaarlijk voor een veulen.’

‘Nou, dan gaan we toch ’s nachts!’

‘Geen sprake van,’ zei Assa streng. ‘En hoe wil je door de omheining komen?’

‘Gewoon eronderdoor kruipen, net als jij.’

‘Huh?’ deed Assa. ‘Hoe weet je dat?’

‘Dat heeft Romario me verteld.’

‘Dat ik dat deed, wil nog niet zeggen dat jij dat ook mag,’ ging Assa verder. Boos keek ze naar Romario.

Sunna zei niks, maar ze dacht van alles. Het bos was naar rechts en het dorp naar links. Haar vader zou vast niet moeilijk te vinden zijn. Toch?

Hoofdstuk 3

De dagen daarna verloor Assa haar veulen geen moment uit het oog. Sunna wachtte elke nacht tot iedereen sliep. Maar hoelang ze ook wachtte, er was altijd wel een pony die wakker was. Telkens als ze weg probeerde te sluipen werd ze ontdekt.

Tot die ene keer. Midden in de nacht was de ene helft van de kudde op het pad en de andere helft in de uitloop. Assa lag languit in het zand, samen met Odin. Storm en Rakki deden een dutje in de bosjes. Snel liep Sunna naar de omheining toe. Dit was haar kans! Vlak voor het schrikdraad vroeg ze zich af hoe ze eruit kon. Eronderdoor?

Achter haar klonk een geluid. Het was Romario.

'Hoi,' zei Sunna op haar hoede.

Romario's ogen glinsterden in het licht van de maan. 'Wat ben je aan het doen?'

'Niks!'

'Volgens mij wel.' Onderzoekend keek hij haar aan. 'Ben je van plan om je vader te gaan zoeken?'

Sunna twijfelde even. Als ze ja zei, zou hij dan haar moeder wakker maken? Aan de andere kant... Hij zag er niet uit alsof hij dat zou doen. Ze knikte.

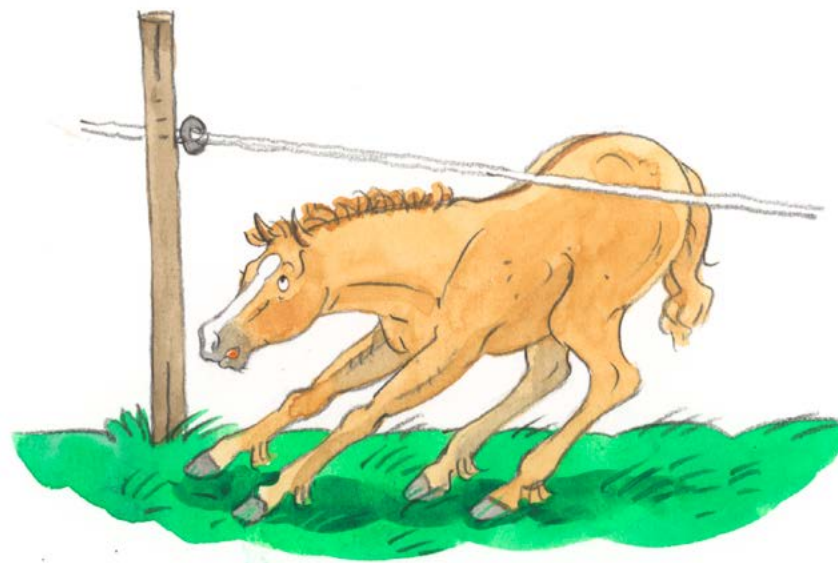
'Groot gelijk,' merkte Romario op. 'Ik snap dat je wilt weten hoe hij eruitziet. Een stukje verderop staat er bijna geen stroom op de draad. Volgens mij kun je er daar makkelijk uit.'

Opgetogen keek Sunna hem aan. 'Kun je me wijzen waar?' 'Tuurlijk!' Romario draaide zich om en trippelde naar een hoek van de uitloop, vlak naast de schuilstal.

'En nu?' vroeg Sunna aarzelend.

'Gewoon door je voorbenen zakken, je hoofd eronderdoor steken en met je buik over de grond glijden,' vertelde Romario. 'Ik heb het je moeder vaak genoeg zien doen.'

Sunna slikte. Stel je voor dat er toch veel stroom op stond? Dan kreeg ze een enorme schok. Maar dan zou ze haar vader nooit te zien krijgen! Ze haalde diep adem en gleden in een vloeiende beweging onder de omheining door.

'Heel goed,' riep Romario.

'Ga je mee?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Daar is mijn rug te stijf voor. Ga

maar gauw, voordat iemand het merkt!

Sunna trippelde over het erf. Ze bleef even staan bij de tafel voor de kantine, om te zien of er nog kruimels lagen. Met haar neus veegde ze over het tafelblad. Kleng! Met een enorme klap viel er een bloempot op de grond. Geschrokken keek Sunna naar de uitloop.

Assa vloog overeind. Met grote ogen keek ze naar Sunna. 'Wat doe je daar?' gilte ze.

'Ik ga papa zoeken.'

'Dat wil ik niet hebben!'

Sunna trok zich er niks van aan. Ze draaide zich om en liep naar de uitgang.

'Kom hier,' hoorde ze haar moeder roepen. Toen klonk er een flinke bons en hoefgetrappel. Even later stond Assa achter haar.

Snel schoot Sunna tussen de grote eiken bij de uitgang door en rende naar links.

Assa kwam achter haar aan. 'Nou, goed dan,' hijgde ze. 'Als je per se wilt gaan, ga ik met je mee!'

Sunna ging langzamer lopen. Nieuwsgierig keek ze om zich heen. Links van de weg was een grote boerderij met wel honderd koeien. Hun ogen keken over het muurtje.

'Doorlopen,' zei Assa streng en ze duwde met haar neus tegen Sunna's billen. 'We hebben geen tijd om te kijken!'

In het dorp gingen ze naar links en toen weer naar rechts. Sunna had dolgraag naar de winkels willen kijken, maar Assa was onverbiddelijk.

Aan het einde van het dorp stond ze stil. Weifelend keek ze om zich heen. 'Was het nou links of rechts?' mompelde ze. Toen draafde ze naar rechts, totdat ze bij een mooi wit huis met een rood dak aankwam. Achter en naast het huis waren grote weilanden, afgezet met houten hekken. 'Hier is het,' zei Assa triomfantelijk.

'Ik zie hem niet,' piepte Sunna.

'Misschien is hij binnen.'

Plotseling klonken er hoefstappen. Even later zag Sunna een groot roodbruin paard met een bles en vier witte voeten. Zijn manen en staart waren blond. Achter hem verscheen een zwarte merrie met een veulen. En nog een merrie.

Romeo stak snuivend zijn neus tussen de omheining door. 'Hé lekker ding, ben je er weer?'

Assa snoof beledigd.

'Nou, vorig jaar vond je me anders maar wat leuk!'

'Toen was je een stuk beleefder!' Nuffig stak Assa haar hoofd in de lucht.

Sunna ging voor Assa staan en stak haar neusje tussen de houten balken door. 'Mama zegt dat jij mijn vader bent.'

'Hè?' Verbijsterd keek Romeo naar Sunna. 'Ben ik echt jouw vader? Het kan wel, natuurlijk.' Hij keek nog eens goed. 'Ja, ik zie nu dat je mijn stevige benen hebt. En jouw billen zijn net zo mooi als die van mij! Jouw moeder heeft, eh... hoe zal ik het zeggen... minder mooie billen.'

Assa snoof verontwaardigd. 'Er is niks mis met mijn billen!'

'Sorry, meid. Maar wij welsh cobs hebben nou eenmaal

een ander model.' Hij deed net alsof hij Assa's beledigde gezicht niet zag en draaide zich om. 'Zie je? Twee heuvels met een dalletje. Bij jou is het meer een plat dak, zeg maar.'

Hij wendde zich weer tot Sunna. 'Hoe heet je?'

'Sunna. Het is IJslands en betekent zon.'

'Aha, Sunny!' Hij glimlachte. 'Dat is Engels voor zon.'

Sunna knikte. Ze kon haar ogen niet van hem afhouden. Romeo was het mooiste paard dat ze ooit had gezien. 'Word ik net zo groot als jij?'

'Hm,' deed Romeo. 'Iets tussen ons in, denk ik.' Zijn ogen gleden over haar heen. 'Leuke bles heb je trouwens. En die sokken aan je benen heb je ook van mij.'

'Dank je wel,' mompelde Sunna een beetje verlegen. Als ze zou kunnen blozen, had ze het gedaan. Stiekem keek ze

naar beneden. Vlak boven haar hoeven zat een dikke pluk haar. Waarschijnlijk waren dat de sokken die Romeo bedoelde; hij had ze ook en haar moeder niet.

'Ik denk dat wij maar weer eens gaan,' zei Assa een beetje stijfjes.

'Wat jammer dat jullie niet bij ons kunnen wonen,' zei Romeo. 'Dat lijkt me heel gezellig!'

'Nou, mij niet,' zei Assa bits. 'Het was leuk om je weer eens te zien, maar we moeten nu echt weg.' Ze draaide zich om naar Sunna. 'Ga je mee? Ik wil terug zijn voordat Carolien komt.'

'Tot ziens,' riep Romeo. Hij draafde met ze mee tot het einde van de wei. 'En kom gerust nog een keer langs! In mijn zomervacht ben ik nog knapper.'

